

ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ

Λήθη

του **Δημήτρη Δημητριάδη**

Ερμηνεύουν: **Φανή Γεωργακάκη, Κατερίνα Αρχοντάκη**

Επιμέλεια κίνησης: **Ανδρονίκη Μαραθάκη**

Μουσική επιμέλεια: **Επιμενίδης Κουτσαυτάκης**

Με πρώτο και βασικό άξονα το μονόλογο της *Λήθης* του Δημήτρη Δημητριάδη, μια ηθοποιός και μια χορεύτρια επικοινωνούν η καθεμία την ύπαρξή τους στο παρόν. Το σώμα ζει κι αναπνέει στο τώρα, αυτοσχεδιάζει κι ερευνά. Δύο σώματα που συμπληρώνουν το ένα το άλλο, ζουν παράλληλα, συνομιλούν, παίζουν, εμπνέουν κι εμπνέονται. Ο μέσα και ο έξω χώρος υπαγορεύουν τη δράση πάνω στη σκηνή. Μια γιορτή του κόσμου μέσα μας, διαδραματίζεται πάνω στη σκηνή και τότε η αιώνια λήθη αποδίδει το σώμα στο σώμα και λέει:

Να ζεις όσο θα ζει το σώμα και να μη ζητάς περισσότερο, ούτε να το θέλεις, ούτε να το ελπίζεις, ούτε να το πιστεύεις. Να το ζεις όσο θα ζει.

Sentimental Journey

Αναμνήσεις Φωτογραφίας

της **Μαρίας Πανηγυράκη**

Κείμενο-Σύλληψη-Σκηνοθεσία: **Μαρίνα Πανηγυράκη**

Ερμηνεία: **Αθηνά Μαθιουδάκη**

Φωτογραφίες-Βίντεο : **Μιχάλης Καλαϊτζάκης**

Μουσική επιμέλεια -Σύνθεση : **Λευτέρης Παπαδάκης**

Κατασκευή θεατρικών αντικειμένων : **Σπύρος Ανδρουλάκης**

Γραφιστικά: **Χρύσα Κατερουδάκη**

Ένας θεατρικός μονόλογος επί σκηνής, με αφορμή τη ζωή και το έργο του Ιάπωνα φωτογράφου Araki και της μούσας του Kjaorí εμπλουτισμένος με αρκετά στοιχεία μυθοπλασίας.

“Κάπως έτσι ξεκινήσαμε. Δευτέρα, Τετάρτη, Παρασκευή αυστηρά, καμιά φορά και Σάββατο. Έκανα ότι μου ζητούσε... δούλευα για την τέχνη... ατελείωτες ώρες φωτογραφιζόμουν... έτσι αλλιώς αλλιώς γυμνή, με κιμονό, δεμένη. Βέβαια! Είχε ιδιαίτερο πάθος με το δέσιμο. Έλεγε τα δεσμά αυτά είναι συμβολικά, είναι οι λώροι που μας δένουν με τη γυναικεία ομορφιά, με τη μήτρα, ήταν καλλιτέχνης παιδί μου... ήταν μεγάλος!”

“Μούσα. Τι θα πει μούσα... πηγή έμπνευσης, πηγή δημιουργίας, είναι σαν να σου λέει να γίνεις μια Καλλιόπη, μια Κλειώ μια Ερατώ μια Μελπομένη... μια Ουρανία... μια ουράνια θεά επί της γης έστω. Εμένα με έλεγαν Άννα καμία σχέση βέβαια... “

Τι θα πει μούσα; Πού είναι το όριο στην τέχνη, αλλά και στον ίδιο μας τον εαυτό; Πού βρίσκεται και κάθε πότε το υπερβαίνουμε; Μέχρι που μπορούμε να φτάσουμε;

Είναι κάποια από τα ερωτήματα που απασχολούν την ηρωίδα, την Άννα, που ξυπνάει μόνη σε ένα στούντιο φωτογράφισης έχοντας χάσει τις αισθήσεις της. Σιγά σιγά τις ανακτά και μαζί ανασυνθέτει κομμάτια της μνήμης... και όσο θυμάται βρίσκει τον τρόπο να βγει έξω, έξω από το δωμάτιο. Να βγει έξω στο φως.

Το Ενύπνιο

του **Νίκου Καχτίση***

Σκηνοθεσία: **Δημήτρης Λώλης**

Πρωτότυπη μουσική: **Δημήτρης Λώλης**

Κινησιολογία: **Όλγα Θεοφανοπούλου**

Σκηνικά- κοστούμια: **Μάγδα Δήμου**

Ερμηνεύουν: **Ιώ Ασηθιανάκη, Δημήτρης Λώλης**

Δύο συγκάτοικοι και φίλοι συναντώνται αργά το βράδυ στο σπίτι που μοιράζονται. Η άφιξη του ενός διακόπτει τον ύπνο του άλλου, γεγονός που τους παρασύρει στην αφήγηση ενός ονείρου «προτού αυτό ξεχαστεί». Ο Γιώργης - μάς αφηγείται ο φίλος του - προς αναζήτηση ενός νέου δωματίου για ενοικίαση, φτάνει στο κατώφλι ενός αγνώστου σπιτιού. Η Ευρυδίκη Θ. εμφανίζεται στην πόρτα. Οι δυο τους απολαμβάνουν μια μακρά

συζήτηση, μια περιήγηση στον χρόνο, στον χώρο και στις ιστορήσεις που ανταλλάσσουν. Την σχέση τους αυτή διαρρηγνύει ο σύζυγος της Ευρυδίκης και το ενύπνιο λαμβάνει το ξαφνικό του τέλος. Δύο ηθοποιοί, μια γυναίκα και ένας άνδρας, ακροβατούν πάνω από έναν γκρεμό εντυπώσεων, συλλογισμών, άλλοτε τολμηρών και άλλοτε στοχαστικών συνειρμών, στον οποίο κινδυνεύουν να καταβαραθρωθούν.

Η σκηνή - αυτός ο αλλόκοσμος χώρος εντός του οποίου λύνονται οι αιτιοκρατικές συνδέσεις - γίνεται το πεδίο ιστόρησης μιας εν προκειμένω ονειρικής αφήγησης.

Η μουσική – αυτός ο αδιόρατος τόπος του ενστίκτου που λειτουργεί αυτόνομα και ανένταχτα - εξωθεί τους πρωταγωνιστές στην διατύπωση της επιθυμίας.

Πώς συλλαμβάνεται ο έρωτας μέσα στο όνειρο;

Πώς οι φραγμοί του ξύπνιου μας κλονίζονται και γκρεμίζονται μέσα στη ζωή του ύπνου;

Πώς αυτή η αίσθηση του Θανάτου εγγράφεται σε κάθε τι – ιδέα, σκέψη, πράξη – σαν οίστρος και σαν τέλος;

Η αινιγματική γραφή του Νίκου Καχτίση, οι αλλεπάλληλες αποσιωπήσεις και η αγωνία του τι είναι τελικά αλήθεια και τι ψέμα διαμορφώνουν βήμα-βήμα την ιστορία του *Ενύπνιου*. Τα ανθρώπινα πάθη που μένουν ανεπιτήδευτα στην έκφρασή τους ανυψώνουν τον άνθρωπο σε ποιητή. Δεν είναι τυχαία η αφιέρωση του έργου από τον συγγραφέα στον Τάκη Σινόπουλο. «Και τότε να/ ποίηση θερμή πατρίδα αφανισμένη.»

*Το διήγημα του Νίκου Καχτίση Το Ενύπνιο είναι υπό έκδοση από τις εκδόσεις Κίχλη.

Θραύσματα ενός ερωτικού διαλόγου
βασισμένο στο έργο του **Fernando Pessoa**
«Διάλογος στον κήπο των Ανακτόρων»

Σκηνοθετική επιμέλεια: **Δημήτρης Κύρκος**
Επιμέλεια κίνησης: **Μαργιάννα Κλάδη**
Επιμέλεια φωτισμού: **Γαλάτεια Σαραντάκου**
Ερμηνεύουν: **Γκλαμ, Κατερίνα Βαβουράκη, Θένια Χατζή**

Ο εαυτός. Ο άλλος
Σε βλέπω, πιο πραγματικά από όσο μπορώ να δω εμένα. Με βλέπεις, πιο πραγματικά από
όσο μπορείς να δεις εμένα.
Μπορώ να δω εμένα μέσα από σένα. Μπορείς να δεις εμένα μέσα από μένα.
Ο εαυτός. Ο άλλος. Ο έρωτας
Τότε, τι μας χωρίζει;
Σ' αγαπώ: τι μας χωρίζει;
«...Ας παίξουμε, αν θέλεις, ένα καινούριο παιχνίδι. Ας παίξουμε πως είμαστε ένας
άνθρωπος. Ίσως αυτό να διασκεδάσει το θεό και να μας συγχωρήσει μας δημιούργησε...»

Ένα υπαρξιακό ταξίδι στον έρωτα, μέσα από την διασκευή του ημιτελούς έργου «Διάλογος
στον κήπο των Ανακτόρων» του Fernando Pessoa σε μετάφραση Βασίλη Πουλάκου* και
δραματουργική επεξεργασία όλης της ομάδας

* Fernando Pessoa, Ταξίδι στην άβυσσο / Η ώρα του διαβόλου, μετάφραση-πρόλογος:
Βασίλης Πουλάκος, εκδ. Ροές (σειρά microMEGA), Αθήνα, 2006, 2009.